Marko Helleman

DE TUSSENRUIMTE

Het domein van de Vrije geesten

Thriller

Uitgeverij De Tussenruimte
2024

Eerste druk, november 2024

© Marko Helleman
© Uitgeverij De Tussenruimte

ISBN 9789090392561
NUR 305

www.detussenruimte.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de uitgever.

Daar tussen al het geweld, tussen alle herrie, daar in de stilte is alles goed. Daar vind je rust, ben je helder en zie je de dingen voor wat ze zijn; Rimpelingen in een stroom die altijd verder gaat…

Feit:

Behalve de personages bestaan alle genoemde personen in dit boek echt (of zijn inmiddels overleden), uitgezonderd de verhaallijn van John O'Neill. Deze is weliswaar fictief maar gebaseerd op de bizarre levensloop van FBI-agent John P. O'Neill.

John Patrick O'Neill was binnen de FBI 'Bin Laden/Al Qaida topdeskundige' en gaf leiding aan 350 man van de in New York gevestigde eenheid 'antiterreur en nationale veiligheid'.
Na veel interne onenigheid en tegenwerking vanuit het Witte Huis ging hij eind augustus 2001 vroegtijdig met pensioen. Hij startte kort daarna als het nieuwe hoofd beveiliging WTC waar hij bizar genoeg op 9/11 tijdens de instorting overleed.

Proloog

Hoewel Sven diep vanbinnen wist dat hij niet de regisseur van zijn leven was, had hij dat altijd wel zo ervaren. Natuurlijk waren er periodes waarin het allemaal minder ging of het niet zo uitpakte zoals hij gehoopt of gedacht had, maar in grote lijnen had hij wel degelijk het gevoel dat hij de regie had en het hem daardoor allemaal goed afging.
Tot die ene dag.

Misschien was de verkoop van zijn zaak weliswaar het begin geweest van een nieuwe, nog onbekende toekomst waarin alles openlag, maar die toevallige ontmoeting op het strand was de echte boosdoener geweest. Een beerput die was opengegaan, zo voelde het. Hoe was het mogelijk dat zijn leven na al die jaren zo op zijn kop gezet werd?

Ongeloof, woede, frustratie, het was er allemaal geweest. Zijn vertrouwde leven, zijn positieve, of nu terugkijkend misschien meer zijn naïeve kijk op de wereld, het leek allemaal verdwenen.

Er was geen weg meer terug. Nee, het was eerder het tegenovergestelde. Hij werd er steeds dieper in getrokken. Hij wilde ook niet meer terug. Het was zonder twijfel het meest ingrijpende wat er ooit in zijn leven was gebeurd. Het had hem veranderd, somberder gemaakt wellicht, maar de nieuwe realiteit maakte hem ook krachtiger. Het bracht een strijdlust in hem naar boven zoals hij zich slechts herinnerde uit zijn jonge jaren.

Hij was nog steeds vol ongeloof. Ongeloof dat hij dit nooit eerder had opgemerkt, ongeloof dat de meeste andere mensen het ook niet wisten, maar vooral ongeloof dat juist de mensen die het vertrouwen genoten hieraan meewerkten.

Hij kon het niet accepteren, en dat zou hij dan ook niet doen.

DEEL 1

September 2019

1

Het strand was nagenoeg leeg. Alleen in de verte liepen nog twee mensen langs de branding. Sven liep nu al drie uur. Begonnen in Renesse passeerde hij inmiddels de duinovergang van Burgh-Haamstede. Het strand werd hier zo breed dat het zijn gevoel van alleen-zijn versterkte. De eindeloosheid van de zee rechts en de hoge duinen links droegen daar nog extra aan bij.

Het had hem altijd goed gedaan, lange wandelingen langs een verlaten strand. Geleidelijk aan raakte zijn hoofd dan leeg, zodat hij weer helder kon denken. Juist daarom was hij hiernaartoe gereden. Hij zat vast en twijfelde over welke kant hij op moest met zijn bedrijf.

Had hij dat boek maar nooit gekocht. Dwalend door de boekhandel had de titel direct zijn aandacht getrokken en hem nieuwsgierig gemaakt: 'De open vennootschap, de koper die jouw bedrijf wil overnemen... en er al die tijd al was'. Hij dacht al jaren na over hoe het verder moest met zijn zaak. Dit boek had hem zo enthousiast gemaakt dat hij er direct mee aan de slag was gegaan. Die open vennootschap paste helemaal bij hem en zijn bedrijf, althans... in theorie.

Dat hij de juiste keuze had gemaakt om zijn bedrijf te verkopen verdiende geen twijfel, het besluit echter om het aan zijn werknemers over te doen was een ander verhaal. Hij stond nog steeds achter zijn beslissing maar bleef worstelen met één cruciaal onderdeel: in zijn beleving hadden zijn mensen niet genoeg verantwoordelijkheid voor deze stap.

Zijn medewerkers deelden deze zorg niet en zagen een overname wel zitten. In het begin waren ze misschien niet allemaal even enthousiast, maar nadat duidelijk werd dat het om een gezamenlijk eigenaarschap met beperkte aansprakelijkheid ging, was iedereen zo om. De vrijheid van het ondernemen, mede-eigenaar zijn van het bedrijf waar je voor werkt, daar voelden ze zeker wat voor.

Men vergat echter een essentieel stuk. Vrijheid, echte vrijheid betekende voor hem ook dat je bereid moest zijn om verantwoordelijkheid te nemen. Hij had het bij de kantine-ingang in de stenen muur willen beitelen. Hoe maakte hij ze dat nu duidelijk? Het frustreerde hem en de feitelijke overdracht met daarbij het geleidelijk aan loslaten viel hem daardoor bijzonder zwaar. Het was verdorie wel zijn bedrijf. Alles had hij ervoor gegeven, bijna dertig jaar lang!

Ze maakten echt mooie producten. Superieure producten. Alleen een topteam kon de hoge eisen waarmaken die de olie-, gas- en petrochemische industrie stelde aan de speciale afsluiters die ze in opdracht maakten. Ja, een prachtig bedrijf. Eenzaam aan de top. Altijd in staat om de allerhoogste kwaliteit te leveren. Hij was er trots op.

Gewapend met zijn credo 'afstand nemen, hoofd leegmaken en de hele situatie opnieuw bekijken' reed hij regelmatig met zijn problemen naar het strand voor een lange wandeling. Met elke stap in het zand liet hij dan een deel van zijn opgekropte emoties achter en werd het geleidelijk aan weer licht en helder in zijn hoofd. Daarna bleek er wonderbaarlijk genoeg vrijwel altijd een oplossing voorhanden, als er überhaupt nog iets opgelost moest worden. Het strand had hem hierin nooit teleurgesteld.

Maar niet vandaag. Het bleef maar malen in zijn hoofd. De vragen waarvoor hij naar het strand gereden was, werden maar niet beantwoord. Waren zijn medewerkers in staat om het bedrijf over te nemen? En hadden ze de verantwoordelijkheid daarvoor in zich?

Hij kreeg het maar niet helder. Zo vanzelfsprekend als hij verantwoordelijkheid nam voor zijn bedrijf, zo moeilijk leek het zijn mensen af te gaan. Had hij het verkeerd ingeschat? Hij zat muurvast in zijn eigen gedachtegang. Hij had een sparringpartner nodig. Alhoewel, sparringpartner was misschien niet helemaal het juiste woord.

Vaak liep hij als een verstrooide professor door het bedrijf, trok een willekeurig persoon aan zijn jasje en gooide zonder enige uitleg zijn probleem op tafel. Met de toevoeging van enkele zinnige maar vaak ook onzinnige opmerkingen van de ander kwam hij zo al analyserend zelf tot een oplossing, de ander verbaasd en vol onbegrip achterlatend. In zijn omgeving was dit merkwaardige gedrag ondertussen bekend maar af en toe sprak hij ook gewoon een nietsvermoedende vreemde aan voor zijn 'therapeutisch spel'.

Sven keek om zich heen. Buiten de drie zeehonden die al een tijdje met hem mee leken te zwemmen was er geen levend wezen te zien. Niemand om een gesprek mee aan te knopen. Hij wilde op tijd weer terug zijn op de zaak. Het zou hem niet gebeuren dat hij dan geen steek was opgeschoten. Op blote voeten, met zijn bergschoenen hangend over zijn rugzak, liep hij verder.

Verantwoordelijkheid... legde hij de lat niet te hoog? Was hij zelf schuldig aan het gebrek aan verantwoordelijkheid bij zijn mensen? Hoe had hij leidinggegeven? Hoe vaak had hij hen werkelijk het roer in handen gegeven? Had hij er te veel bovenop gezeten? Wanneer hadden ze het echt zelf uit mogen zoeken? Kon hij eigenlijk delegeren? Het maalde maar door en door in zijn hoofd.

Intussen was hij bij de punt van het eiland beland. Het strand en de duinen liepen hier op een aparte manier in elkaar over. Het brede strand was bezaaid met een soort van mini-duinen. De meeste waren niet hoger dan een meter, maar ze gaven net die beschutting om je zittend op het strand te 'verstoppen' voor andere strandgangers. De zandhopen belemmerden Sven tijdelijk het zicht maar na de bocht zou het strand weer vlak worden en een nieuw vergezicht opdoemen.

Zijn blik ging naar rechts en hij zag dat de zeehonden nog steeds met hem meezwommen. Gefascineerd door hun sierlijkheid hield hij zijn blik gericht op de speelse dieren, terwijl hij op gevoel verder de bocht volgde. Hij kon zich warempel voorstellen dat hij ertussen zwom. Op het moment dat ze onder water doken, dook hij mee… in het zand! Zijn bergschoenen sloegen met een

klap tegen zijn achterhoofd. Hij viel languit op zijn buik met als bonus een mond vol met zand en schelpen. Hij kon een vloek niet onderdrukken. Hij spuugde zo goed en zo kwaad als het ging het zand uit zijn mond, wreef zijn gezicht schoon en draaide zich geergerd op zijn rug om te zien waar hij in godsnaam over gestruikeld was. Een van de bergschoenen was door de val om zijn nek geslagen, zodat de veters hem leken te wurgen. Zijn rugzak leek met de veters samen te spannen want die zat nu half gedraaid klem tegen zijn nek. Hij draaide iets door op zijn zij en zag wat, of beter gezegd wie de boosdoener was.

"Asshole, kan je niet uitkijken?!"

Een man zat, geleund tegen een strandpaal, languit met z'n benen gestrekt in het zand en keek hem boos aan. Sven probeerde overeind te komen en trachtte tegelijkertijd zijn arm uit de schouderband van zijn rugzak te bevrijden. Die leek hem echter in de houdgreep te nemen waarbij de schoenen met de veters rond zijn nek zijn poging nog extra bemoeilijkten. Voor een kort moment vroeg hij zich af waarom hij in godsnaam zoveel spullen had meegenomen. Terwijl hij rechtop probeerde te gaan staan, voelde hij iets scherps onder zijn rechtervoet. In een reflex trok hij zijn voet op, maar het gewicht van de rugzak tezamen met zijn zware bergschoenen werkte niet in zijn voordeel. Met zijn arm nog dubbel in de schouderband probeerde hij zichzelf met zijn andere arm in evenwicht te brengen maar de zwaaipoging had niet het beoogde effect. Hij viel voorover en nam de boze man mee in zijn val die daardoor vanuit zitstand schuin achterover in het zand werd gedrukt met Sven boven op hem.

Hun gezichten belandden zó vlak bij elkaar dat ze elkaar wel aan moesten kijken. Kijkend naar elkanders gezichtsuitdrukking schoten beide mannen in de lach. Voor Sven was het meer van ontlading maar de luide lach van de ander was duidelijk een gevolg van het komische schouwspel dat Sven zojuist had opgevoerd. Enigszins beschaamd rolde Sven van de man af en trachtte alsnog zijn arm door de schouderband te halen.

De man kwam overeind en hielp Sven uit zijn benarde positie.

“Sven de Hoog,” zei Sven, terwijl hij opstond en zijn hand uitstak.

“David Griffin,” gaf de man hem met een zwaar Amerikaans accent terug. Er viel een stilte. Wat een maffe ontmoeting dacht Sven. Waarom stelde hij zich nu voor? Een excuus en verderlopen was toch voldoende geweest?

Zijn idee van vijf minuten eerder om een willekeurige strandganger te strikken was geheel verdwenen. Hij voelde totaal geen behoefte om met deze man te sparren over zijn probleem, dus dat was niet de reden van zijn ondoordachte voorstelactie. Waarschijnlijk een onbewuste reactie omdat hij zich geen houding wist aan te nemen. Maf, één iemand op het hele strand en hij valt erbovenop. Heel vreemd allemaal.

Gek genoeg leek de hele problematiek over het ontbreken van verantwoordelijkheid bij zijn medewerkers verdwenen. Zijn getob had plaatsgemaakt voor nieuwsgierigheid. Griffin dus. Nederlands sprekend maar met een overduidelijk Amerikaans accent. Zou hij in de VS wonen? Was hij hier op vakantie of voor een zakendeal?

Zijn altijd aanwezige nieuwsgierigheid om van alles over een ander te willen weten bracht Sven veel ervaringen maar het werd hem niet altijd in dank afgenomen. Gewoon vragen als je iets wilt weten was zijn credo. Alleen ging dat niet altijd even tactvol.

Zo ook in dit geval. Zonder inleiding begon hij zijn vragen op de ander af te vuren. Die ander leek er echter geen problemen mee te hebben want Sven kreeg uitgebreid antwoord terug. Te uitgebreid eigenlijk want hoewel Svens nieuwsgierigheid inmiddels allang bevredigd was, kreeg hij er een warrig verhaal als toegift bij.

Het struikelblok genaamd David bleek inderdaad geboren en getogen in de VS. Zijn vader was een geboren New Yorker, zijn moeder een Nederlandse uit Goes. Dat verklaarde tevens dat hij zo goed Nederlands sprak want moeder had het altijd belangrijk gevonden dat hij ook de Nederlandse taal eigen was.

Het had hem een goed idee geleken om een tijdje weg te gaan uit de States en het geboorteland van zijn moeder te bezoeken. Gek genoeg was dat er nooit eerder van gekomen. Zijn moeder was altijd heel direct geweest in haar uitlatingen en nam zelden een blad voor de mond. Hij wilde weleens weten of dat nu iets typerends van haar was of dat alle Hollanders die eigenschap eigen waren. Als dat echt iets Hollands was, kon het niet anders dan dat hij hier ook volop bijval zou krijgen voor de hem al jaren achtervolgende gruwelijke waarheid die thuis nog steeds geen waarheid mocht zijn.

Hij stond voor een grote beslissing, zo vertelde hij Sven ook nog maar even. Afstand nemen zou bijdragen om tot de juiste beslissing te komen, zo was zijn overtuiging. Even weg van iedereen die zogenaamd wist wat goed voor hem was. Weg uit het land waar het zich allemaal had afgespeeld, weg van de plek waar achttien jaar na dato de leugen nog steeds regeerde.

David was van jongs af aan brandweerman in New York geweest, maar na 2001 had hij vanwege gezondheidsproblemen zijn werk neergelegd. Niet dat hij fysiek iets mankeerde, het euvel zat meer in zijn kop, zo gaf hij Sven aan. Na al die jaren leek dat nu tot een climax te komen. Het moest nu maar eens afgelopen zijn, zo stelde hij. Het bleef een groot dilemma. Zijn intuïtie zei ja, zijn angst nee. Hij hoopte dat zijn verblijf in het geboorteland van zijn moeder hem duidelijkheid kon verschaffen. Hij had het gevoel dat het zou kunnen helpen om zaken helder te krijgen door zich meer uit te spreken.

Even vroeg Sven zich af of het een goed idee was geweest om het gesprek aan te gaan met deze vreemde. De Amerikaan maakte een wat verwarde indruk en even vreesde hij dat de man behoefte had hem te gebruiken als gesprekstherapeut. Shit, dacht hij, word ik nu met mijn eigen methode geconfronteerd? Hij werd zich ineens bewust van zijn egoïsme, want hoewel hijzelf met alle gemak iemand ongevraagd z'n tijd in beslag kon nemen, zou hij andersom een dergelijk gesprek het liefst direct afkappen.

Wat nu? Afsluiten en doorlopen dan maar? Nee... hij was

benieuwd waar de man het nu eigenlijk over had met zijn opmerking over die gruwelijke waarheid die geen waarheid mocht zijn. Wie weet waar het gesprek toe zou leiden. Wie weet wat het hem zelf bracht.

2

In gedachten liep Sven terug naar de parkeerplaats waar hij zijn auto die ochtend had achtergelaten. De uitbater van het tot parkeerterrein omgetoverde grasveld was een aardige vent. Die gunde hij zijn parkeergeld meer dan de hongerige parkeermeter van de gemeente Renesse. Bovendien was de man daar de hele dag waardoor hij zonder probleem zijn tablet en andere diefstalgevoelige spullen in de auto kon achterlaten.

In tegenstelling tot wat Sven eerder dacht, bleek David helemaal niet verward te zijn maar een intelligente en weldenkende man. Hij had Sven een verwijt gemaakt dat hem behoorlijk had geraakt.

"Hoe zit het dan met jouw verantwoordelijkheidsgevoel?" had David hem geïrriteerd gevraagd. Los van de inhoud waarom David hem dit aanrekende, was dit nu precies het onderwerp dat hem naar het strand getrokken had. Juist dat, waarvan hij zich afvroeg of de mensen van zijn bedrijf het in zich hadden, had deze halve Amerikaan hém aangerekend. Nou ja, zeg. Hoe gek kon het zijn?

Nee, niet David maar hijzelf was nu in verwarring. Wat David net allemaal verteld had, leek hem zo ongeloofwaardig. Oké, hij moest bekennen dat hij altijd dag en nacht met zijn bedrijf bezig was geweest. Het nemen van verantwoordelijkheid voor de maatschappij waarin we leven had nooit zijn prioriteit gehad. Deed hij niet genoeg door elke vier jaar zijn stem uit te brengen voor de selectie van de honderdvijftig wijze mannen en vrouwen van de Tweede Kamer? Daarmee gaf hij hun het mandaat om beslissingen te nemen die bijdroegen aan die eerlijke wereld die ook hij wenste. Dat leek hem voldoende, de rest zouden anderen verder wel in de gaten houden.

Waarom had hij David dan ook uitgenodigd voor een lunch bij het strandpaviljoen? Achteraf bekeken had hij het verhaal liever nooit gehoord.

Natuurlijk had hij door de jaren heen geluiden opgevangen, maar hij had dat altijd afgedaan als samenzweringsgelul. Vaak had hij er zelfs om moeten lachen, om de maffe theorieën die de zogenaamde complotdenkers erop nahielden.

Maar met David was het anders. David was er zelf bij geweest En dan ook nog in de hoedanigheid van een professional die wist waar hij het over had. David, de brandweerman die op 11 september 2001 343 collega's had verloren. Die net als veel van zijn collega's een heel andere kijk op de gebeurtenissen van die dag had. De gedachten tolden door Svens hoofd. Het kon gewoon niet waar zijn. Nee... onmogelijk.

Davids verontwaardiging was groot toen Sven hem teruggaf dat het allemaal maar een complottheorie was. David had fel gereageerd. Of Sven wel wist waar hij het over had. Besefte hij dat de geschiedenis liet zien dat veel grote gebeurtenissen wel degelijk een samenzwering waren geweest? En wist hij dat het woord 'complot' in de jaren zestig na de moord op Kennedy van de CIA een nieuwe betekenis had gekregen? Sindsdien werden mensen die de officiële versie van een gebeurtenis betwijfelden heel slim weggezet als complotdenkers, als idioten die de samenleving ondermijnden en niet patriottistisch waren.

"Ja, knap bedacht, hè?" David zag de verbaasde blik van Sven. "Dat etiket wilde niemand natuurlijk opgeplakt krijgen. Je bedacht je dus wel twee keer voordat je iets dergelijks naar buiten bracht."

Svens oordeel had David behoorlijk gefrustreerd, zoveel was Sven duidelijk. Hoe dan ook, conspiracy, complot, of simpelweg een andere theorie over het gebeurde, Davids versie van 9/11 bleef te absurd voor woorden.

De opmerking van David dat z'n ziekte meer te maken had met 'zijn kop' had Sven eerst anders geïnterpreteerd. David was dus niet zozeer verward maar een man met een trauma. Als je zo'n heftige gebeurtenis als het neerstorten van de Twin Towers van dichtbij had meegemaakt, was het meer dan logisch dat je dat niet zomaar achter je kon laten. Een aanslag met bijna drieduizend

doden tot gevolg. Ongelofelijk. De dramatische taferelen die David hem beschreef waren simpelweg niet voor te stellen. Dat kon niet anders dan een jarenlange impact tot gevolg hebben. Alleen, het was inmiddels achttien jaar later. Dan moet er toch een moment komen dat je er klaar mee bent?

Dat vond David zelf ook. Het was voor hem dan ook niet zozeer een trauma meer als wel een diepe frustratie over wat de ramp veroorzaakt had.

David was ervan overtuigd - nee, hij wíst - dat de torens niet door vliegtuigen maar met behulp van explosieven waren ingestort. Explosieven die natuurlijk nimmer door de moslimterroristen konden zijn aangebracht.

Dat ging Sven toch echt te ver. Nog afgezien van de uitvoerbaarheid van het geheel en het feit dat er dan wel heel veel mensen bij betrokken moesten zijn geweest, zou dat betekenen dat Amerika zijn eigen mensen had vermoord. Vermoord, of in elk geval had men het willens en wetens laten gebeuren. Nee, dat ging er bij Sven niet in.

De reden dat David nog steeds niet in staat was om weer aan het werk te gaan, kwam doordat hij zo worstelde met het feit dat ondanks dat het zo duidelijk was dat het niet klopte er nooit serieus onderzoek naar was gedaan. Volgens hem was het één grote doofpotaffaire.

"Dat alleen al stinkt. Je zult het niet geloven," zei hij, "maar er is destijds meer geld vrijgemaakt voor de Monica Lewinsky & Clinton-affaire dan voor het onderzoek naar de toedracht van de grootste aanslag op Amerikaans grondgebied ooit. En het onderzoek startte ook pas ruim een jaar later. Een jaar later, hè!" Het was duidelijk aan zijn gezicht af te lezen, hier was David nog niet klaar mee.

David had niet gedacht dat de eerste Nederlander die hij hierover sprak nog zou geloven in het sprookje van Ali Baba en de Negentien Kapers, zoals hij het sarcastisch formuleerde. Een groeiend percentage van de Amerikanen was er intussen van overtuigd geraakt dat de officiële versie niet klopte, maar het

grootste deel bleef bij de officiële versie en weigerde om hier ook maar een moment aan te twijfelen. David had daarentegen verwacht in dat nuchtere Nederland voornamelijk kritisch denkende mensen tegen te komen. Net zoals zijn moeder, direct, sceptisch en altijd maar weer vragen stellend.

Door de jaren heen was zijn frustratie alleen maar groter geworden. Gelukkig was ook zijn zelfkennis vergroot. Hij zag nu wel in dat het niet werkte als hij als een Jehovagetuige elk moment aangreep om de ander te overtuigen van zijn gelijk. Hij was dan ook gestopt om zijn gesprekspartners ongevraagd te bestoken met allerlei argumenten. Echter, als diegene ook maar iets liet horen in de trant van 'Waarom denk jij dat dan?' gingen alle remmen bij hem los.

En Sven was zo'n vragend iemand, met als gevolg dat hij bedolven werd onder een bombardement aan feiten die de officiële versie van 9/11 tot een slecht sprookje, of beter gezegd tot een horrorfilm transformeerde.

Het was duidelijk niet de eerste keer dat David zijn verhaal vertelde. Om geen overkill over iemand uit te storten koos hij meestal enkele sterke argumenten uit zijn arsenaal aan bewijsmateriaal gemixt met grote onwaarschijnlijkheden en liet deze vervolgens even rustig inwerken op de ander. Alhoewel, dat nam hij zich altijd voor om te doen. In de praktijk kwam daar meestal weinig van terecht want nadat hij de eerste feiten op tafel had gegooid en het verbaasde gezicht van de ander zag, was hij niet meer te stoppen.

Sven had nauwelijks een weerwoord kunnen geven. Ook omdat hij er simpelweg te weinig van afwist. De eigen ervaringen van David en zijn collega's hadden misschien nog wel het meest indruk op hem gemaakt. Deze getuigenissen uit de eerste hand konden toch niet allemaal verzonnen zijn?

"Mijn eerste punt, speciaal voor jou als Nederlander, is het neerhalen van het WTC7-gebouw," zo was David zijn betoog begonnen.

"WTC7?" Daar had Sven nooit eerder iets van gehoord. WTC7 was een 190 meter hoge wolkenkrabber die ook deel uitmaakte van het WTC-complex en gelegen achter WTC6 die op haar beurt weer direct naast de Twin Towers stond, zo legde David uit.

David vroeg Svens mobiele nummer en appte hem een filmpje met daarin opmerkelijk genoeg een Nederlander, een 'controlled demolition'-expert genaamd Danny Jowenko. Sven startte het korte filmpje. Een fragment uit een uitzending van Zembla, zo begreep hij.

Jowenko kijkt vanachter zijn bureau naar een film op de laptop voor zich, terwijl hij in gesprek is met de interviewer die buiten beeld zit. Jowenko ziet een gigantisch gebouw van 47 verdiepingen kaarsrecht naar beneden vallen. Hij weet op dat moment niet dat dit beelden zijn van 11 september.

"Dit is controlled demolition, zeker weten. Dit is nagesprongen. Dit is in opdracht gebeurd. Dit heeft een team van experts gedaan," zo becommentarieert Jowenko de beelden. De verbazing is vervolgens duidelijk van zijn gezicht af te lezen als de interviewer aangeeft dat dit ook op 11 september is gebeurd.

"Dezelfde dag? Dezelfde dag? Weet je dat zeker? Weet je zeker dat het de 11e was? Dat kan geen waar zijn," reageert Jowenko met zijn typische Zeeuwse dialect. De Zembla-reporter voegt eraan toe dat in het officiële rapport vermeld staat dat het gebouw is ingestort vanwege brand maar dat men niet kan verklaren hoe dit op deze wijze heeft kunnen gebeuren.

David keek met Sven mee en kon zich niet inhouden om ook wat toe te voegen.

"Het meest bizarre is dat de BBC op 11 september *live* bekend maakte dat het gebouw is ingestort, terwijl het pas twintig minuten later daadwerkelijk gebeurde! Je hebt er waarschijnlijk nooit van gehoord maar een groep van inmiddels meer dan drieduizend architecten en ingenieurs achten de officiële uitleg onmogelijk. Zij zijn ervan overtuigd dat dit gebouw alleen door explosieven zo heeft kunnen instorten. Kijk later maar eens op hun website AE911truth.org. Richard Gage, de voorzitter van die club, is

DURF JIJ HET AAN?

BESTEL HET BOEK

*De verzendkosten betalen wij